

Zlomené objatím nezlepíš, iba sa zašpiníš

„Čo to malo znamenať?“ vybalím na Riša, hneď ako večer nastúpime do auta. Nepýtam sa ho, usadím sa dopredu. Dnes mi rozkázaval v oveľa dôležitejších rozhodnutiach a mám toho akurát tak dosť, viac sa nedám komandovať.

„Snáď nežiarliš na sesternice?“ Ironicky nadvihne obočie.

I keď s nimi strávil viac času ako so mnou, je mi to ozaj jedno. „Nerob sa hlúpy, Rišo. Mala som tam zostať.“

Chvíľu zamyslene pozoruje cestu pred nami, potom rozhodne prehovorí. „Nepoznáš ich.“

„To je nezmyselná výhovorka, ani teba nepoznám.“

Trpko sa zasmieje. „Poznáš ma už rok. Zdá sa ti, že som ti za ten čas nejako ublížil? Priznávam, niekedy mám chuť uškrtiť ťa, ale,“ vztýči ukazovák s rukou v priestore medzi nami, „nikdy som to neurobil. Pri nich si nemôžeš byť istá.“

Neuškrtil ma, no urobil iné nepochopiteľné veci. „O čo ti ide?“

„O tvoje dobro, Lienočka,“ milo sa na mňa usmeje svojimi nebednými lícnymi jamkami.

„To určite,“ kruto sa zasmiejem.

„Nevšimla si si tú veľkú mrazničku na chodbe? Čo ak v nej schovávajú mŕtvolý?“

Zasmiejem sa. Pretože je to skutočne celé na smiech. On je smiešny. „Vieš o tom, že ti totálne šibe?“

„Pretože sa o teba bojím?“

V hlase mu počujem isté obavy, no na tvári má stále úsmev, a to ma nepresvedčí o pravdivosti jeho slov. Chce zo mňa urobiť blázna a lapiť ma do svojich sietí. „Nebojíš sa o mňa, som ti ukradnutá.“

Pokrčí plecami a previnilo sa usmeje, odhalila som ho. „Ale tvoji otec by ma rozštvrtil a hodil do mora, ak by som ťa pri nich nechal, Lena.“

„Po prvé, môj otec nevie, že som tu, a po druhé, nie je žiadny sadistický vrah,“ precedím cez zuby.

Rišo na okamih odpúta pohľad od vozovky a uprene sa na mňa zahľadí. „Nevieš, čo sa v človeku skrýva, pokiaľ neublížiš jeho dieťaťu.“

Spomedzi pier sa mi dostane priškrtený zvuk. Milujem tie jeho frázy, ktorými sa ma snaží poučovať. „Mal by si prestať pozerať trilery.“

„A ty romantiku.“

Dívame sa na seba. Z očí do očí. Ani jeden z nás nechce prvý prerušiť očný kontakt. Rišo to však urobí, pretože pred nami je zákruta a ja verím, že nás nechce oboch zabiť.

„Prečo?“ spýtam sa o niečo nástojčivejšie. Nedám mu pokoj, kým sa nedozviem pravú odpoveď.

Zovrie volant a hánky mu zbelejú. Ruky sa mu napnú a svaly zvýraznia, až ma láka obdivovať ho a zabudnúť, čo od neho vlastne chcem.

Hodnú chvíľu mlčí, nechám ho poriadne si to premyslieť, aby mi konečne povedal pravdu. Vezieme sa tmavou cestou a ja mám dojem, že Rišo dušou úplne splynul s tmou.

Zamyslene hľadí pred seba, potom prehovorí s neprítomným pohľadom, ktorým sa preniesol do minulosti. „Mal som pätnásť, keď som si zbalil veci a vybral sa hľadať svoju biologickú matku.“ Prehltnie a zhlboka sa nadýchne. „Rodičia si ma adoptovali, keď som mal päť rokov. Matku som si pamätal, vedel som, kde býva, a myslel som si, že keď k nej prídem a bližšie ju spoznám, objavím niečo nové zo seba,“ priškrtené sa zasmieje.

Netušila som, že je adoptovaný, neverila by som, že to nie sú jeho biologickí rodičia... Videla som ich na jeho fotkách na sieti, dokonca som videla aj jeho otca, keď Rišo minulú sezónu odohral pár zápasov v NHL a on ho povzbudzoval na štadióne. Aj Timoteja, ako keby boli obaja jeho vlastné deti.

Zamyslene ho pozorujem.

Korene.

Vždy mi pripomenie, akú krv v sebe mám, keď zabúdam.

Tá pieseň a Rišove slová majú teraz úplne iný rozmer a mňa sa to dotýka viac, ako by malo.

Prehltne. „Prijala ma. Tak veľmi sa tešila, keď ma uvidela. Ihneď ma spoznala. Žila v staršom dome s nejakým novým priateľom. Nemala žiadne ďalšie deti. Teda, aspoň pri sebe nie,“ pevne chytí volant a prižmúrené oči upiera pred seba, akoby na ceste pred nami stála jeho mama. „Dala mi izbu, ktorá sa síce nedala porovnať s podmienkami, aké som mal u rodičov, ale tešil som sa z nej. Pretože som bol pri svojej *rodine*, so svojou biologickou matkou, čo mohlo byť viac? Vtedy mi nezáležalo na tom, že budem musieť zavesiť korčule na kliniec, pretože matka na to nebude mať prostriedky. Chcel som len byť s ňou,“ odmlčí sa a na tvári sa mu usadí zlomyseľný úsmev. Vysmieva sa svojej vlastnej minulosti a naivite. Bojím sa toho, čo sa mi chystá povedať, pretože chcem veriť, že svet je lepšie miesto a prevláda v ňom láska, nie nenávisť a zlo...

„Žil som s nimi tri posraté dni, a keď som sa v to ráno zobudil, bol som v dome sám. Matka vzala nielen moje našetrené peniaze, ktoré som k nim doniesol, ale aj všetky moje veci. Každý kúsok oblečenia, tašku, mobil, topánky. Všetko, čo sa dalo predať. Nenechala mi žiadny odkaz, iba ma využila a odišla.“

Obzerám si jeho peknú, no tvrdú tvár zboku. Trápi ma pocit, že žena, ktorá mu z nej vyrezala jemnosť, bola jeho *vlastná* matka.

Chcem jej ublížiť, obrať ju o všetko, na čom jej záležalo, aj keď je toho pravdepodobne pramálo. Pretože toto si nikto nezaslúži. Ani pätnásťročný Rišo si to nezaslúžil.

Svojím spôsobom sme obaja na začiatku puberty prišli o matky.

Rišo zaparkuje auto a natočí sa ku mne s vážnym pohľadom. „Ľuďom sa nedá veriť, Lena. Je jedno, či je to tvoja biologická rodina, alebo nie. Niektorým je úplne jedno, kto si a čo pre teba znamenajú. Musíš si dávať pozor a dôverovať iba sama sebe. Rozumieš mi?“

Túžim mu nerozumieť. Vysmiať ho a uraziť nejakou sarkastickou poznámkou o sentimentálnych rečiach, ale nedokážem to.

„Ako si sa dostal domov?“

„Stopom, bosý.“ Na tvári sa mu opäť objaví úsmev. „To bol zážitok, ktorý si nekúpiš.“

Zovriem pery a oči sa mi pomaly naplňujú slzami, snažím sa ich udržať vo vnútri. Mierne sa k nemu nakloním. Mám akútnu potrebu objať ho a pohltiť jeho bolestivé spomienky. Ruku mám iba pár centimetrov od tej jeho.

Varovne sa na mňa zahľadí. „Ak sa rozplačeš alebo ma objímeš, Lena, nechám ťa spať v aute. Prisahám,“ pomaly sa odo mňa odvráti a otvorí si dvere.

Stiahnem sa.

„Nehovorím ti to preto, aby si ma ľutovala. Mám tých najlepších rodičov na svete. Nikdy mi nič nechýbalo,“ hovorí s dôrazom na každé slovo. „Chcem, aby si pochopila, že väčšina ľudí nerobí dobré skutky len tak, ani tvoja rodina. Bohužiaľ. Vždy sa za tým niečo skrýva. Nedôveruj im.“

Zažením slzy aj ľútosť, pretože chápem, že ju nepotrebuje a ani nechce. A už vôbec nie odo mňa. Vystúpim z auta. „A tebe?“

„Mne už vôbec nie,“ prehovorí. „Ver iba sama sebe.“

Možno by bolo najlepšie ujsť. Pretože keď počujem, ako rozpráva o ľuďoch a svete Rišo, mám pocit, že žijem v pekle a všetci okolo mňa sa spojili s diablom. Musia existovať ľudia, ktorí veria v Boha a dobro. Musí ich byť viac, ako si Rišo myslí.

Premôžem svoje myšlienky a obrátim ich k pozitívnemu svetlu. „Dnes spím v tvojej posteli. Je oveľa pohodlnejšia. Môžeš spať na gauči.“